

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 153/2026-20

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **CONCRETE SK, s.r.o.**, Pribylinská 4, Bratislava, zastúpenej Advokátska kancelária JUDr. Peter Bartoš, s. r. o., Martina Granca 3618/44, Bratislava, proti postupu Mestského súdu Bratislava IV v konaní sp. zn. B1-60Er/1090/2016 v časti konania o sťažnosti proti uzneseniu o zastavení exekúcie takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Mestského súdu Bratislava IV v konaní sp. zn. B1-60Er/1090/2016 v časti konania o sťažnosti proti uzneseniu o zastavení exekúcie **bolo porušené** základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Mestskému súdu Bratislava IV **prikazuje**, aby v konaní sp. zn. B1-60Er/1090/2016 konal bez zbytočných prietáhov.
3. Sťažovateľke **priznáva** finančné zadosťučinenie **800 eur**, ktoré **je** jej Mestský súd Bratislava IV **povinný** zaplatiť dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Mestský súd Bratislava IV **je povinný** nahradiť sťažovateľke trovy konania **1 014,41 eur** a zaplatiť ich jej právnomu zástupcovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
5. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **nevyhovuje**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľky

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 2. februára 2026 domáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom mestského súdu v označenom exekučnom konaní v časti týkajúcej sa sťažnosti proti uzneseniu o zastavení exekúcie. Navrhuje, aby ústavný súd prikázal mestskému súdu konať bez zbytočných prietáhov a priznal jej finančné zadost'učinenie 5 000 eur a náhradu trov konania.

2. Ústavný súd uznesením č. k. III. ÚS 153/2026-13 z 26. februára 2026 podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) prijal ústavnú sťažnosť sťažovateľky na ďalšie konanie v celom rozsahu.

3. Sťažovateľka má postavenie oprávneného v označenom exekučnom konaní. Dňa 27. októbra 2016 podala pôvodne na Okresnom súde Bratislava I návrh na vykonanie exekúcie na základe rozhodcovského rozsudku z 30. augusta 2016, ktorým bola povinnému uložená povinnosť zaplatiť sťažovateľke sumu 1 385,70 eur s prísl. Okresný súd 5. decembra 2016 vydal poverenie pre súdneho exekútora. Povinný podal 6. februára 2017 návrh na zastavenie exekúcie. Okresný súd uznesením z 26. mája 2017 rozhodol tak, že návrh povinného zamietol.

4. Uznesením z 21. mája 2019 okresný súd zastavil exekučné konanie, a to z dôvodu, že na majetok povinného bol vyhlásený konkurz. Sťažovateľka proti tomuto uzneseniu podala 16. júla 2019 sťažnosť a navrhla uznesenie z 21. mája 2019 zrušiť z dôvodu, že pohľadávka, ktorú si voči povinnému uplatnila, je pohľadávka nedotknutá a je ju možné uplatňovať počas a aj po skončení konkurzného konania. O podanej sťažnosti proti uzneseniu o zastavení exekučného konania však ku dňu podania ústavnej sťažnosti nerozhodol ani mestský súd, na ktorý po zmene výkonu súdnictva od júna 2023 prešiel spis.

5. Sťažovateľka namieta zbytočné prietahy v exekučnom konaní, keďže o jej sťažnosti nebolo po dobu 6 a pol roka rozhodnuté. Túto dobu považuje za neprimeranú. Exekučný súd počas tejto doby nevykonal žiaden úkon smerujúci k ukončeniu právnej neistoty sťažovateľky. Tá opakovane žiadala exekučný súd o rozhodnutie o sťažnosti proti uzneseniu o zastavení exekúcie.

II.

Vyjadrenie mestského súdu

6. Mestský súd vo svojom vyjadrení k ústavnej sťažnosti popísal priebeh napadnutého exekučného konania a doplnil, že 11. marca 2026 bola povinnému doručovaná sťažnosť sťažovateľky (zo 16. júla 2019, pozn.) proti uzneseniu o zastavení exekúcie. Povinný sa k sťažnosti vyjadril 25. marca 2026. Mestský súd uznesením z 26. marca 2026 uznesenie z 21. mája 2019 zrušil. Uznesenie sa doručuje účastníkom konania.

III.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

7. Predmetom konania pred ústavným súdom po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie je rozhodovanie o tom, či postupom mestského súdu a jeho nečinnosťou v napadnutom exekučnom konaní, v ktorom sťažovateľka vystupuje ako oprávnená, došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a zodpovedajúcemu právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v súvislosti s rozhodovaním o sťažnosti proti uzneseniu o zastavení exekúcie.

8. Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti zdôrazňuje, že právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov súdom sa vzťahuje aj na konanie o výkon rozhodnutia a rozhodovanie súdu v exekučnom konaní (napr. III. ÚS 15/03, III. ÚS 167/2023), keďže nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí vrátane súdnej exekúcie podľa Exekučného poriadku je súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (II. ÚS 143/02, IV. ÚS 292/04) a ústava v čl. 48 ods. 2 takéto konania z povinnosti súdov konať bez zbytočných prietahov nevyníma. Aj podľa názoru Európskeho súdu pre ľudské práva by právo na súdnu ochranu zostalo iluzórnym, keby vnútroštátny právny poriadok umožňoval, aby konečné súdne rozhodnutie ostalo „neúčinné“ na škodu jednej zo strán. Výkon rozsudku alebo rozhodnutia súdu treba považovať za integrálnu súčasť procesu v zmysle čl. 6 dohovoru (obdobne III. ÚS 15/03, IV. ÚS 551/2013).

9. Ústavný súd vo vzťahu k okolnostiam tejto veci konštatuje, že špecifikom exekučného konania (napr. II. ÚS 349/2017, IV. ÚS 60/2018, III. ÚS 295/2021) je to, že exekučné konanie je spravidla „v rukách“ súdneho exekútora a exekučný súd v rámci exekučného konania koná a rozhoduje len na základe procesných návrhov účastníkov exekučného konania, resp. súdneho exekútora, preto namietat porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy možno na ústavnom súde vo vzťahu k exekučnému súdu len vtedy, ak tento má reálne o čom rozhodovať.

10. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (I. ÚS 41/02, III. ÚS 111/02, IV. ÚS 99/07) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V rámci prvého kritéria prihliada ústavný súd aj na predmet sporu (povahu prerokúvanej veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľov. Podľa rovnakých kritérií postupoval ústavný súd aj v danom prípade.

11. Pokiaľ ide o kritérium, ktorým je právna a faktická zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že exekučné konanie, v ktorom dochádza k nútenému výkonu povinnosti na peňažné plnenie na základe exekučného titulu, tvorí štandardnú súčasť rozhodovania všeobecných súdov. Ústavný súd neidentifikoval žiaden prvok faktickej alebo právnej zložitosti veci.

12. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľky v napadnutom konaní, ústavný súd nezistil takú okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jej ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v priebehu konania k zbytočným prietahom. Čo sa týka významu veci pre sťažovateľku, možno konštatovať, že sťažovateľka neuviedla žiadne

konkrétne okolnosti, ktoré by zvýrazňovali dôležitosť a akútnosť rozhodnutia o jej nároku, okrem poukázania na pretrvávajúci stav jej právnej neistoty.

13. Pokiaľ ide o samotný postup mestského súdu, možno konštatovať, že po podaní sťažnosti sťažovateľky proti uzneseniu o zastavení exekúcie zostal nečinný. Ani na základe urgencií sťažovateľky neboli až do marca 2026 vykonané žiadne relevantné úkony. Ústavný súd bez ďalšieho konštatuje, že doba rozhodovania v namietanej veci v dĺžke šesť a pol roka nemôže byť pri tak jednoduchom rozhodnutí primeraná a ústavne akceptovaná.

14. Po vyhodnotení všetkých okolností daného prípadu z hľadiska skutkovej a právnej náročnosti veci, správania sťažovateľky a postupu súdu poznamenaného dlhodobou nečinnosťou ústavný súd dospel k záveru, že v postupe mestského súdu došlo k zbytočným priet'ahom v napadnutom konaní, a preto rozhodol, že bolo porušené základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

15. Podľa § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde ak porušenie práv alebo slobôd vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Keďže v čase rozhodovania ústavného súdu o sťažnosti sťažovateľky nebolo vo veci právoplatne rozhodnuté, ústavný súd prikázal mestskému súdu konať v napadnutom exekučnom konaní bez zbytočných priet'ahov (bod 2 výroku tohto nálezu).

IV.

Primerané finančné zadosťučinenie

16. Podľa § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže priznať sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie, ak o to požiadal. Sťažovateľka sa domáha priznania finančného zadosťučinenia 5 000 eur z dôvodov uvedených v ústavnej sťažnosti, poukazujúc na pocit krivdy a neistoty v dôsledku dlhobodej nečinnosti exekučného súdu.

17. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu namietaného porušenia (I. ÚS 257/08, IV. ÚS 302/2020, III. ÚS 189/2023). Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade prichádza do úvahy priznanie finančného zadosťučinenia.

18. Ústavný súd zobral do úvahy dĺžku konštatovanej nečinnosti súdu, predmet a charakter posudzovaného konania a jeho zložitosť, ako aj jeho význam pre sťažovateľku. Tiež zohľadnil skutočnosť, že o sťažnosti proti uzneseniu o zastavení exekúcie už bolo v čase rozhodovania ústavného súdu rozhodnuté. Ústavný súd považoval priznanie 800 eur pre sťažovateľku za finančné zadosťučinenie primerané konkrétnym okolnostiam prípadu (bod 3 výroku tohto nálezu). Vo zvyšnej časti požadovaného finančného zadosťučinenia ústavný súd návrhu sťažovateľky nevyhovel (bod 5 výroku tohto nálezu).

V.
Trovy konania

19. Zistené porušenie ústavných práv sťažovateľky odôvodňuje, aby jej mestský súd podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde úplne nahradil trovy konania, ktoré jej vznikli zastúpením advokátom. Preto ústavný súd rozhodol o povinnosti mestského súdu nahradiť sťažovateľke v určenej lehote trovy konania na účet jej právneho zástupcu (bod 4 výroku tohto nálezu).

20. Trovy konania pozostávajú z odmeny a ďalších náhrad advokáta v celkovej výške 1 014,41 eur s DPH, ktoré boli určené podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (odmena podľa § 11 ods. 3 vyhlášky za dva úkony právnej služby po 396,50 eur/úkon, a to prevzatie a príprava zastúpenia a podanie ústavnej sťažnosti; náhrada podľa § 16 ods. 3 vyhlášky 2 x 15,86 eur; DPH podľa § 18 ods. 3 vyhlášky 189,69 eur).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. apríla 2026

Robert Šorl
predseda senátu